

W A D

POËZIE IN BEELD

WAD

POËZIE IN BEELD

World Art Delft heeft in deze 11e editie van haar poëzieproject ruimte gegeven aan de deelnemende beeldend kunstenaars om zich te laten inspireren door een zelfgekozen gedicht.

Zo hebben we een levendige melange gekregen van bronnen waaruit de kunstenaars hebben geput. Op het oog zeer uiteenlopende sferen, betekenissen en woorden, maar ook zoveel beeldtaal. Gedichten als proza en gedichten die er uitzien als minimal art. We zien weer Rilke, Eerhart en Fens terug en ontdekken ook Nooteboom en een creatief duo dat zich manifesteert als Duvinci. Nee, niet de uitvinder, beeldhouwer en schilder Da Vinci.

De titel geeft tevens aan dat een enkel gedicht in de beeldentuin te vinden is: gehouwen in steen en samen met de sculptuur een nieuw poëtisch beeld vormend. In de galerie hangen en staan kunstwerken die zijn gecreëerd met olieverf, acryl, potlood, houtskool, gemengde technieken, gips, etspers, fotocamera op papier of doek.

We mogen niet spreken van visuele poëzie, want zowel poëzie als beeldende kunst zijn 2 zelfstandige kunstzinnige richtingen. De visualiteit van taal vormt met de beeldende kunst een nieuwe eenheid, waarvan de kijker zelf de grenzen mag vaststellen.

‘Poëzie in Beeld’ kunt u bij World Art Delft ontdekken van 9 september t/m 30 november 2018. In de zomer, herfst en een stukje winter biedt onze locatie in de galerie en beeldentuin u een gevarieerd beeld van poëzie om ons heen.

Alles wat meegaat van hier

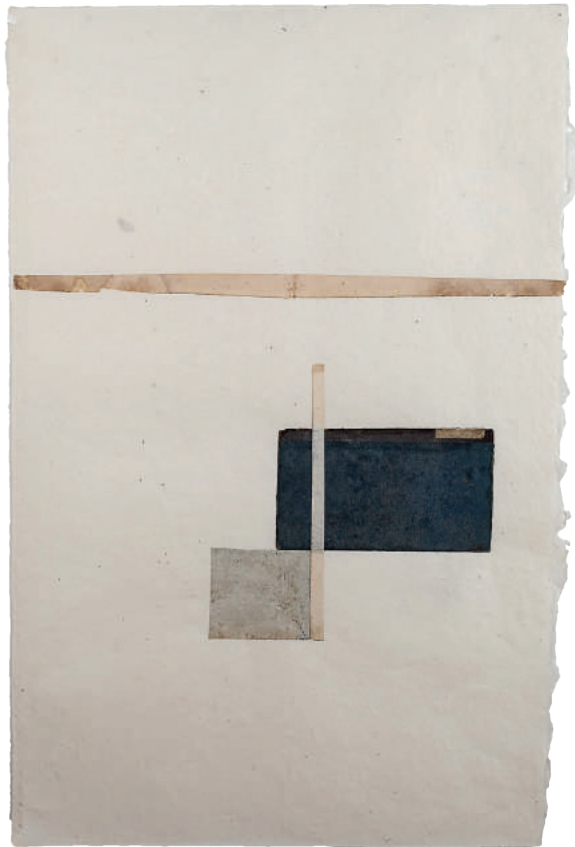
Van hier volg ik de lokkende rivier,
de schitteringen in het midden.
En van hier volg ik de stroom
naar zee, de kust met wieren en
gesloten mossels overdekt;

op deze plaats de oever veel te zacht;
te vol met iedereen die bleef en ouder
werd, te onontwarbaar de begroeiing.

Deze dag begin ik weer als kind dat
stormen en een zee bedacht,
en alles wat meegevoerd wordt met
de stromen, en alles wat meegaat;
de plannen om hier niet te blijven.

Van hier volg ik de stroom naar
de kust, met sterren uit zee
overdekt, en de visdiefjes duikend
naar alles wat meegaat; het kind
weggelopen en voortaan in zee verscholen.

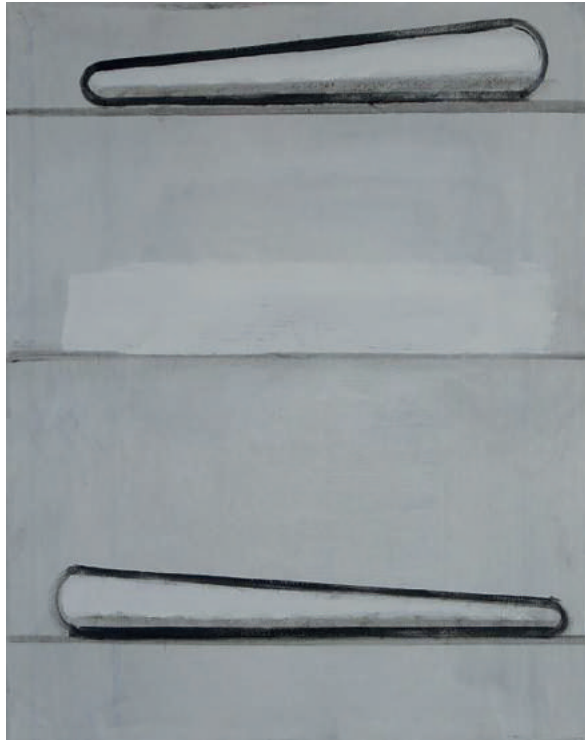
- Wilco Berga

Thuiskomst
Tjitske Boersma
gemengde techniek
82 x 54 cm
2016

om
de ene na
de andere
om

- F. van Dixhoorn
uit de bundel 'De zon in de pan'

om en om
Cor van Dixhoorn
acrylverf op doek
50 x 40 cm
2018

zoals een dier je zoekt

zoals een dier je zoekt
al om de geur
en zacht tegen je aan
zo zonder iets te willen
er te zijn

- Frank Eerhart

zonder iets te willen
Frank Eerhart
ijzer
h 204 cm
2018

In een kader van gekraakte
plint en peterselievlinger
valt een lichtakkoord op drie
rijpe mispels. Jij weet waarom
je ze hebt meegenomen -
het deert ze niet dat je hun
lijdzaamheid begeert, hun zoete
bederf als een verrichting
van je eigen sterfelijkheid
herkent. Op het voetstuk
van bewerkte steen, door een
schoenlapper bezocht, strik
jij hun gulle onverstoort-
baarheid en weet je daardoor
inbegrepen, meegeteld, eens,
het maakt niet uit wanneer,
in een museum met Rembrandt,
Van Ruisdael, Vermeer -
door je beste vrienden
vergezeld.

- Marlene van Niekerk
vertaald door Henda Strydom

Gezant van de mispels
Henk Eikenaar
olieverf op doek
40 x 40 cm
2018

LANDSCHAP

Cirkel geel
Ellips blauw
Trapezium rood

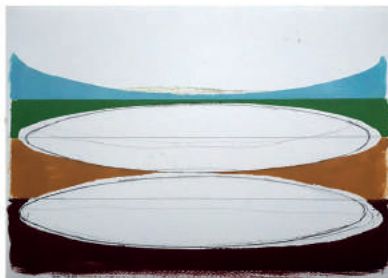
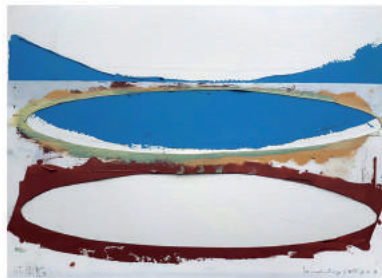
Afgeplatte cirkel
Smalle ellips
Langgerekt trapezium

Ietwat afgeplatte citroengele cirkel
Smalle ultramarijnblauwe ellips
Langgerekt steenrood trapezium

Citroengele zon
raakt strakblauw water
boven geploegde akkers.

Een bleke zon gaat onder
boven het spiegelende meer.
Velden lichten rood op.

- Huib Fens

Landschap/ellipsen 4, 2, 3, 80
Huib Fens
olieverf, collage/potlood op aquarelpapier
30 x 21 cm
2017

eenzaam in landschap
omringd door geurend vormen
eeuwenoud verjongd

- Joyce Bloem
nighthaiku //27.7.16//

Eeuwenoud verjongd
Paula Kouwenhoven
olie op linnen
40 x 40 cm
2018

voeten in aarde

soms kan ik het hoofd in mij vergeten
en zien wat mijn voeten mij laten weten
oude waarden, diep in mijn hart gevonden
hebben daar zichzelf met aarde verbonden
en tijd heelt de wonden van woorden,
twijfels die deze binding verstoorden

- duvinci

Voeten in aarde
Sarah Linde
lijn ets
30 x 40 cm
2018

Het weefsel voelen

Het netwerk van nerven verkennen met je ogen. De bladeren waarnemen. Bomen onbesuisd zien zwieren in haast te scherpe zon tegen een brede lucht. Vertragen. De dingen als kleren om jezelf heen trekken. Ernaar kijken, het weefsel voelen, zelf in de draden gaan, het merg, de hersenen, een leven op steeds kleiner schaal. Dit beetelen - gaat de tijd langzamer als je de seconden hoort?

- Ruth van Rossum

Gingko Biloba
Claudia van der Linde
houtschool op papier
30 x 39 cm
2018

wind beweegt de zee
golven spoelen aan
in zand tot sporen
rimpelingen van tijd
ze verglijden
zoals het water
met de golven
van zand tot land
telkens

- Frank Eerhart

zonder titel
Yola de Lusenet
afdruk op dibond
80 x 64 cm
2014

FROST

Crystals in the air,
innocent and fair,
whirling symbols
of immaculate reunion

Widows sewing hail
into fragments of sunshine,
plough snowdunes of desire
and dream of husbands
with hands like flowers

They are born from this frost,
this quiet lane by winter,
keeping wishes in their gloves
till the day is a shrine

And their final gown is woven
through gracefully fading summers

- Stasio Komar

Frost
Els Otten
schets voor object hout en glas
38 x 17 x 24 cm
2018

Onder het gat een bodem van leem. Onder
het leem wat dode takken en as. Onder het
as verspreide wortels

Achter de spiegel schijnt een zilverachtig licht.
Slierten slingeren door de dichte ruimte.

Onder mijn kussen ligt mijn hand. Onder
mijn hand het laken dat kreukt en kronkelt
van slaap.

Ik val in een niet te bevatten diepte. Mijn
vingers krampen in zachte aarde, raken
verstrikt in ondergrondse worteltakken, die
niet wijken. Verschroeide herinneringen
vullen nauwe gaten in mijn geheugen

‘Tot hier en niet verder’ fluister ik. Mijn
ogen jeuken en als ik ze voorzichtig wrijf,
keer ik langzaam terug tot voorbij het gat,
waaronder leem, waaronder takken en as,
waaronder kronkelige wortelingen.

- Carola Eijzenring

Een bodem van leem
Imke Plattel
50 x 50 cm
mixed media
2018

Alleen in mijn gedichten kan ik wonen

Alleen in mijn gedichten kan ik wonen,
elk land, elk huis, laat staan dit lijf is mij te eng.
Aan niets, aan niemand kan ik ooit volledig toebehoren
dan aan die onbetrouwbare innerlijke stem.

Alleen in mijn gedichten kan ik wonen,
mijn eigen bouwwerken van het meest flexibel materiaal,
vol gaten, voor wie geen grenzen kan stellen aan zijn dromen,
vol nestelplaatsen in het eigenwijs gekronkel van een taal.

Soms vrees ik dat voor mij de tijd al is gekomen
waarin mij elke kracht ontbreekt
om van de barre steden waar ik ben nog weg te dromen,
maar dan is daar toch weer die stem die in mij spreekt
en mij terug tot mijzelf doet komen,
d.w.z. die mij openbreekt.

- Jo Govaerts
uit 'Apenjaren' 1998

HartStuk
Carola Popma
gips
h60 x 45 x 18 cm
2013

een lente
de zomer en de herfst
tooiden deze grillige stammen
nu graaiend in de winterse einder

- Patrick Lijdsman

Winterse Einder
Jan Radersma
mixed media op karton
24 x 22 x 0,5 cm
2018

FUJI 3

'Hier', kan de reiziger duizend keer zeggen tegen
dat vloeiende droombeeld,
'hier', schildert de schilder en verdrinkt in zijn
dubbele landschap,
'hier', fluistert de visser geduldig op zijn vlonder
van bamboe, 'hier' ,
'hier', en altijd zijn zij iets anders
en met de hoge vlindertonen van de u en i
vormen hun monden de naam van de berg die daar
huishoudt
en als een zon of een maan steeds verschijnt en
verdwijnt.

- Cees Nooteboom

Blood on the tracks from both sides now
Lucas Silawanebessy
houtdruk
29,5 x 46 cm
1977

Zestien Zwarte Madonna

hoog, de stilte van het glas in lood
zonlicht brengt een waterval
van warme kleuren
devotie weerkaatst op muren
kaarsen roken fluisterend in een nis

we bidden voor vrede op aarde
of armoede uit de wereld
voor een ziek kind of uitstel van de dood
zeg maar zeer gewichtige zaken

-----
alsof ze is neergedaald
de Zwarte Madonna van Czstochowa
haar zoon is zwart net als zij

door de eeuwen heen
ademloos bekeken
zou zwarte sneeuw bestaan?

-----
ze is er voor zwart en wit
en voor alle kleuren van de regenboog

vluchtelingen staan voor grenzen
tegenover menselijke schilden
wat bezielt al die Polen
om in ganzenpas te lopen
kijk door je handelen heen
en hoor jezelf schreeuwen

-----

*trek je terug in een moskee
moslims lijken niet op ons
ga toch ver in tenten wonen
de woestijn is groot genoeg*

*zeg het na:
Duitsland eerst
daarna Moskou
Brussels nooit*

*Polen is voor Polen
buigen voor anderen
is verleden tijd*

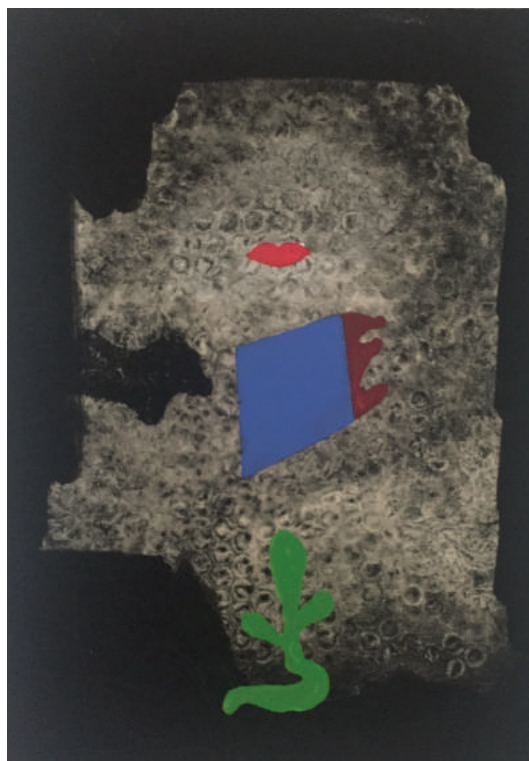
-----
de kerk zwijgt en vouwt de handen
kijk hoe scheef het kruis
en hoe wit de wereld

Matka Boska Czstochowa traant
beroofd van haar schaduw
ze duwt de deuren van de kerk open
laat de laffe lucht naar buiten

- Barney Agerbeek

The SAGA No: 16 (Madonna van Czestochowa)
Dodog Soeseno
acryl op canvas
25 x 34,5 cm
2018

Vader in Florence

Met mijn vader kocht ik
Zes witte onderbroeken bij de Standa
En een paar gympen

Ik heb er dikwijls over nagedacht
Hoe het zit achter in een vuilnisauto
Verborgen tussen polshorloges, diamanten
As en schillen, versleten gebedenboeken,
Tampons en lege tubes
Ik keek over de rand en zag de reisgidsafbeeldingen
Terwijl de vuilnisauto hard door de straten reed
En dacht: geef mij snoeiharde terror
Anders ga ik kapot

De dictator, hij moest mijn gevoelens raden
Ik was een jongen van de zee
Hij iemand van de akker

Bij de gootsteen stond in een blauw plastic emmertje
De onderbroek te weken
Net als thuis een dierensnuit

Mijn vader had een lul zo groot als een ploertendoder
Arme moeder
Arme kleermaker
Verzuipen kon hij niet
Want hij zou blijven drijven in de Arno

Michelangelo Buonarroti's liggende beelden
Van het Medici-grafmonument in de San Lorenzokapel
En de deuren van Ghiberti snoerden
Zelfs hem even de mond

- Eduard Wind

Freilich ist es seltsam, die Erde nicht mehr zu bewohnen,
kaum erlernte Gebräuche nicht mehr zu üben,
Rosen, und andern eigens versprechenden Dingen
nicht die Bedeutung menschlicher Zukunft zu geben;
das, was man war in unendlich ängstlichen Händen,
nicht mehr zu sein, und selbst den eigenen Namen
wegzulassen wie ein zerbrochenes Spielzeug.
Seltsam, die Wünsche nicht weiterzuwünschen. Seltsam,
alles, was sich bezog, so lose im Raume
flattern zu sehen. Und das Totsein ist mühsam
und voller Nachholn, dass man allmählich ein wenig
Ewigkeit spürt. – Aber Lebendige machen
alle den Fehler, dass sie zu stark unterscheiden.
Engel (sagt man) wüssten oft nicht, ob sie unter
Lebenden gehn oder Toten. Die ewige Strömung
reißt durch beide Bereiche alle Alter
immer mit sich und übertönt sie in beiden.

- 1e elegie uit 'Der Duineser Elegien' van Rainer Maria Rilke

So lose im Raume
Marcel van Zijp
graniet steen
80 x 180 x 100 cm

COLOFON

Curator	Jan Radersma
Redactie / organisatie	Paula Kouwenhoven
Design	Tamar Maagdenberg

ISBN 978-94-90546-34-2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van World Art Delft, Rotterdamseweg 205, 2629 HD Delft. Nederland.

info@worldartdelft.nl
www.worldartdelft.nl

© 2018 World Art Delft

